

Вратата тихо се отвори, стража донесе храна и запалена борина.

Часоветъ минаватъ. Но Бодуенъ стои неподвиженъ все на едно и сѣщо мѣсто. Храната му стои непобутната. Не му се яде, не му се спи.

Той се мѣчи да отклони мисли отъ безнадеждното си положение. Нѣма никаква надежда, че Анри ще може нѣкога да дойде и да го освободи отъ това непристъпно гнѣздо. А инакъ никой не може да му помогне. Той дълбоко въздъхва и се мѣчи да разтуши съ пѣсень тежката си мѣка. Гласътъ му се разнася изъ стаичката тихо и несмѣло. Стара, бранна пѣсень...

Taillefer qui moult bien cantoit

Sor un cheval qui tost aloit.

Тѣжниятъ гласъ бавно замлъква. Бодуенъ оборва глава. Навѣнъ се чува само шума на Етъра, който буйно плиска въ кулата тѣмнитъ си вълни.

Друга пѣсень бавно изниква до устнитъ му. Благочестивата пѣсень, която жена му Мария толкова обичаше да пѣе...

Buona pulcella fut Eulalia

Bel avret corps, bellezour anima . . .

— — — — —
Незабравимиятъ гласъ на покойната зазвучава въ ушитъ му. Съ сълзи на очи той пѣе, и предъ него бѣгатъ далечнитъ видения на изминалитъ щастливи дни...

Voldrent la veintre li deo inimi

Voldrent la faire diaule servir . . .

Нѣкой леко похлопа на вратата. Но унесенъ въ пѣсеньта си, императорътъ не чу. Пакъ се похлопа и вратата се открехна. Единъ прислужникъ влѣзе и се помѣчи да му обясни, че нѣкой иска да го види. Нѣкакъвъ духовникъ, нѣкакъвъ монахъ-странникъ отъ Фландрия.

Съ радостенъ викъ Бодуенъ скочи и се отправи къмъ монаха, който се появи задъ прислужника. Вратата се затвори и тѣ останаха сами. Съ развѣлнуванъ гласъ пленникътъ помоли монаха да седне, отрупа го съ хиляди въпроси...